rahho leida. Ö olli kül kaunis pimme ja tuul kange, mispärrast emma ka keige ennam wasto seisis, agga Prido útles: „Kui wend Martin ei tahha kasa tulla, siis jágo ta koeo ja minna láhhan úksi!“ Agga Martin hüdis nago monni laps: „minna tahhan, minna tahhan liggi tulla!“ ja nenda läksid mollemad ärra. Emma jäi aino üksi tuppa istuma ja sedda mödaläinud asja järrele mötlema.

Kui nored mehhed randa said ja padi sisse lükkasid, olli jo öiete pimme ja tuul puhhus kaunis waljuste; sellepärrast käskis Prido, et Martin piddi monned kiwwid raskusseks sisse wötma, kunni ta isse wörka kohhendas. Martin töstis kui meleto üht suurt halli kiwwi, mis ta ei tahtnud kuidagi pati sada. Prido hüdis: „Lasse se olla, se on sulle liig raske, seal on jo teisi wähhemaid küllalt!“

„Ei polle,“ kostis Martin ähkides ja töstis selle sure kiwwi padi parda peale ja laskis tedda alla padi pöhja peale werida, mis läbbi mönned tükkid küljest ärra pörrusid.

Ma ei olleks ial uskunud, mommises Prido isseenneses, et Martin ni tuggew on! Keik on agga kadduw mailma peal, issige kiwwid laggunewad ja ei seisa iggaweste; nenda on keik meie ello. Kui keik walmis olli pistsid merresse.

Kalla-saak olli wähhe, sest tuul olli kange ja Prido esimenne ehmatus olli ka jubba jahtunud, ta wöttis nouks, male minna, sest nad ollid jubba pennikoorm maad, maalt emal.

Ma pole söudes, näggid korraga kohtomehhe maea pöllewad. „Tullekahjo!“ hüüdsid mollemad ja Prido útles: „Söuame ruttu, ehk jouame weel appi!“

Kuida räkisid, nenda teggid. Möllemad söudsid tuggewaste ja said pea kaldasse ning jooksid kohhe senna kus kahjo olli; agga kui senna ollid sanud, olli aeg jubba hiljaks jänud, sest maea olli mahha pöllenud; agga aitasid ommetige teisi maeasid tulle eest hoida. Hommiko pole said tulle nikaugele kustutud, et kaugemale minnemist ennam polnud karta. Nüüd esmalt sai Prido aega kohtomeest ja temma perre-last järrele küssida ja wadata.